

Kedves Sargentini asszony!

2018 augusztus 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Kemény szavak!

Az ön archetípusai évről évre, évtizedről évtizedre, évszázadról évszázadra feltűntek a „m?velt” nyugaton, hogy hazánkról valamiféle helyzetképet alkotva pálcát törjenek felettünk, vagy érdemeinket kisebbsítsék, észrevételeinket elmismásolják, esetleg egész létünket semmibe vegyék. Ön még szemtelenül fiatal, s LIBE jelentése alapján nem is túl m?velt. Engedje meg tehát nekem, hogy egy történelmi példával bizonyítsam kijelentésem igazát.

A 13. században, amikor önök a császárok és pápák közti viszálykodásokkal voltak elfoglalva, s a korabeli szólásszabadság és európaiság jegyében Aranybullánkat szapulogatták, változtatgatták, nyesegették, miránk csendben ránk törtek a tatárok. Az igazi veszedelem bekövetkezte előtt – még jó időben – Béla királyunk minden fontosabb vezetőjüknek segélykérő leveleket küldözgetett. Ám ezeket önök, végtelenül idióta és nagyképű barmok a spam mappába tették, s inkább egymással kakaskodtak. Pedig Nemes uralkodónk még országunkat is hűbére ajánlotta császáruknak, amennyiben a császár sereget küld megmentésünkre. Csakhogy önök ezzel akkoriban nem törődtek. Mert mérhetetlen idiótaságukban nemhogy néhány évszázadra, de még néhány hónapra előre sem gondolkodtak.

Önök akkoriban annyira ostobák voltak, hogy azt sem vették észre: a mongolok évekkel ezelőtt kémeiket küldték szerte Európába, így többek között az önök országaiba is. Batuék ennek okán pontosan tudták, hogy önök álszenteskedő, egyáltalán nem keresztényi lelkületű szarcsimbók kis mitugrázások, akik jobban szeretik a saját fajtájukat ölni, mint egy idegen inváziót megakadályozni.

Nem szépítem: a reánk törő, mintegy kilencvenezres horda valósággal elsöpört minket. Persze nem így történt volna, ha a csapatainkat angol íjászok, francia páncélos lovagok, olasz zsoldosok, vagy spanyol könnyűlovasok erősítették volna. De nem voltak. Egy szál se. Ők éppen a német-római császár seregét vagdalták pápai színekben, vagy a Szentatya hadát ritkították germán pajzsok mögé bújva.

Aztán a mongolok, ahogy jöttek, vissza is mentek hazájukba. Hogy miért, arról máig folynak a viták. De az tény, hogy teljes seregünket szétszabdalni nem tudták, várainkat elfoglalni képtelenek voltak, s nemzeti ellenállásunk révén egyetlen percig sem érezhették bünyükön a megszállók magabiztosságát. Ennek köszönhetően – pár hónapos itt tartózkodásuk során – önök megmenekültek a dűlástól.

Hazánk hárommillió lakosságának a fele viszont belehalt a csatározásokba, a rablásokba, az éhezésbe, a dögvészbe. Másfél millió magyar fej hullott a porba, hogy önök tovább élhessenek, tovább erősödhessenek, tovább gazdagodhassanak. Hogy fejlett reguláris hadseregeket hozzanak létre, hogy uzsorakamattal apelláló bankrendszert istápoljanak, hogy önök legyenek a kollektív tudat egyedüli formálói a kontinensen.

S még ennél is tovább merészkedtek a gyalázatban. Halott testvéreink oszló húsába vajú dögférgeként Béla királyunk fejére olvasták a Magyar Királyság hűbére adásának kötelezettségét. Arról az aprócska tényről eltekintve, hogy önök már akkor inkább üggyvédeket küldtek ránk a baj elmúltával, s nem segítők háderő hozzánk, amikor bajban voltunk.

A pápai interregnumig, s az azt követő konklávéig kellett várnunk, hogy Itália földje megteremje IV. Ince pápa személyében azt az embert, aki hajlandó volt kimondani: a semmiért nem jár jutalom. Ha tehát a császár nem küldött katonát, akkor a király sem lett hűbérese ezáltal.

Ha nehezen is, de megindulhatott az ország újjáépítése. IV. Béla királyunk iszonyatos áldozatok és kompromisszumok árán, nemhogy a kátyúból, de egyenesen a szakadékból emelte ki az ország szekerét. És ennél még többet is tett. Elkezdte kiépíteni a kőerődítményekből álló végvár-rendszert. Azt a végvár-rendszert, amely néhány száz évvel később megvédte az önök tyúkszaros életét az oszmán inváziótól.

Kedves Sargentini asszony!

Mi, magyarok túlélő nép vagyunk. Önök nélkül is. Persze sokkal jobb lenne, ha támaszkodhatnánk az önök támogatására. S nem véletlenül nem használom a segély szót. Ugyanis kontinensünk országnyi végváraként számtalanszor adtuk életünket és vérünket Európáért. Önök pedig a mi vérünk árán tartanak ott, ahol. Jusson ez eszébe, amikor az uniós támogatásokat „segélynek” aposztrofálja. Mert ez sosem volt segély. Sokkal inkább megkésett kárpótlás. Kárpótlás a tatárokért, a törökökért a szovjetekért. S jusson ez eszébe annak okán is, hogy

mi itt az újabb, reánk leselked? veszedelem kapujában állunk.

A fenti történetben nem nehéz meglátni az analógiát. Sem pro, sem kontra. Ahogyan azt sem, hogy nem egy semmi kis jelentés, vagy néhány – Soros által fizetett – kufár fogja eldönteni, hogy nekünk, magyaroknak mi a jó és mi nem. Hogy mi, magyarok hogyan akarunk élni, és hogyan nem.

Mi maradunk! Mi megmaradunk!

Varga Bíró Tamás - <https://vbt.pestisracok.hu/>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
